

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 1/2008 - 12 pàgines

Sessió extraordinària del dia 10 de gener del 2008

El dia 10 de gener del 2008, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en sessió extraordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 2/2007, que és el següent:

Punt Únic: Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei del pressupost per a l'exercici del 2008, així com del Projecte de pressupost del Consell General pel mateix exercici.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Joan Gabriel i Estany i Bernadeta Gaspà Bringeret, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sra. Olga Adellach Coma
M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sr. Alain Bernat Gallego
M. I. Sr. Carles Blasi Vidal
M. I. Sr. Robert Call Masià
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Ricard de Haro Jiménez
M. I. Sr. Josep Maria Farré Naudi
M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró
M. I. Sr. Jordi Font Mariné
M. I. Sra. Lurdes Font Puigcernal
M. I. Sr. Joan Gabriel i Estany
M. I. Sra. Eva García Pastor
M. I. Sra. Bernadeta Gaspà Bringeret
M. I. Sra. Mariona González Reolit

M. I. Sr. Jordi Jordana Rossell
M. I. Sr. Esteve López Montanya
M. I. Sra. Conxita Marsol Riart
M. I. Sr. Daniel Mateu Melción
M. I. Sr. Víctor Naudi Zamora
M. I. Sr. David Pérez Peiró
M. I. Sr. Emili Prats Grau
M. I. Sra. Maria Pilar Riba Font
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
M. I. Sr. Jaume Serra Serra
M. I. Sr. Enric Tarrado Vives
M. I. Sr. Carles Verdaguer Pujantell

També hi és present el M. I. Sr. Albert Pintat Santolària, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Ferran Mirapeix Lucas, Ministre de Presidència i Finances; Xavier Jordana Rossell, Ministre d'Ordenament Territorial, Urbanisme i Medi Ambient; Juli Minoves Triquell, Ministre Portaveu, de Desenvolupament Econòmic, Turisme, Cultura i Universitats; Antoni Riberaygua Sasplugas, Ministre de Justícia i Interior; Meritxell Mateu Pi, Ministra d'Afers Exteriors; Montserrat Gil Torné, Ministra de Salut, Benestar, Família i Habitatge; Joel Font Coma, Ministre d'Economia i Agricultura, i Roser Bastida Areny, Ministra d'Educació, Formació Professional, Joventut i Esports.

Assisteix també a la sessió el Sr. Valentí Martí Castanyer, secretari general del Consell General.

(El M. I. Sr. Esteve López Montanya, secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.00h)

El Sr. síndic general:

Passem al punt únic.

Punt Únic: Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei del pressupost per a l'exercici del 2008, així com del Projecte de pressupost del Consell General pel mateix exercici.

L'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost ha estat publicat en el Butlletí 2/2008, del 4 de gener.

Exposa l'informe el Sr. Jordi Jordana Rossell, nomenat ponent per part de la Comissió.

Teniu la paraula.

El Sr. Jordi Jordana:

Gràcies Sr. síndic.

El passat dia 3 de desembre, la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, em va nomenar ponent del Projecte de llei del pressupost per a l'exercici del 2008, i com a tal, exposo avui davant del Consell General l'informe de la Comissió.

La Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, en el decurs de les reunions celebrades el 13, el 18 i el 27 de desembre del 2007, ha analitzat el Projecte de llei del pressupost per a l'exercici del 2008 i les esmenes presentades a aquest.

Al Projecte de llei s'hi han presentat un total de 74 esmenes, de les quals: 63 esmenes han estat presentades per part del Grup Parlamentari Socialdemòcrata; 6 han estat presentades pel Grup Parlamentari CDA + Segle XXI, i 5 esmenes han estat presentades per part del Grup Parlamentari Liberal.

De les esmenes presentades: 3 esmenes s'han aprovat per unanimitat; 12 esmenes s'han aprovat per majoria; 3 esmenes s'han transaccionat per majoria; 52 esmenes no han estat aprovades, i 4 esmenes han estat retirades.

Del resultat de la votació de les esmenes se'n desprèn l'informe de la Comissió aprovat per unanimitat, el text del qual se sotmet avui a consideració d'aquesta Cambra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Jordana.

Doncs, entrariem, ja, a la intervenció dels grups parlamentaris.

Per CDA + Segle XXI, Sr. president, Enric Tarrado, teniu la paraula.

El Sr. Enric Tarrado:

Gràcies Sr. síndic.

Avui ens correspon considerar l'aprovació definitiva del Projecte de pressupost previst per al 2008.

D'entrada, volem recordar que abans de la presentació d'aquest pressupost a tramitació parlamentària, els consellers de CDA + Segle XXI vam fer arribar al Govern la nostra voluntat d'incorporar a l'esmentat pressupost determinades previsions, com són, entre d'altres, les referides al Pont del Lycée, a la desviació de la Massana i a la rehabilitació de Casa Rossell. Cal també recordar, que aquestes demandes van ser ateses per part del Govern. A més, també volem remarcar que en el present exercici pressupostari es fa un esforç de cara a afavorir l'equilibri pressupostari, en la línia del nostre plantejament programàtic. Un esforç que, sigui dit de passada, hauria de tenir continuïtat en l'elaboració dels futurs pressupostos.

En una segona instància, volem també esmentar que, una vegada presentat el projecte de pressupost per al 2008 a tramitació parlamentària, vam fer arribar al Govern i al Grup Parlamentari Liberal la nostra preocupació pel fet que l'Executiu havia aprofitat la introducció de les noves modalitats de contractació pública per a programar, en el referit projecte de pressupost, unes concessions d'obra pública per a un import que, segons el nostre criteri ja expressat durant el debat de totalitat, resultava completament exagerat: així, es programava la realització de 7 grans obres, per un valor aproximat d'uns 500 milions d'euros i amb un preu finançat, a 35 anys vista, estimat en uns 1.200 milions d'euros.

Formulada aquesta preocupació, la nostra voluntat política es va centrar en tractar de reorientar parcialment la proposta pressupostària que el Govern havia plantejat en matèria de noves concessions d'obra pública.

I amb aquesta intenció es va obrir una negociació política que ha conclòs amb un compromís que, segons el nostre criteri, resulta força equilibrat, ja que, per un costat, permet mantenir un important esforç inversor a mig i llarg termini, amb les corresponents repercussions positives en matèria de competitivitat que això representa, i per altre costat, permet reduir l'import global de les concessions d'obra pública.

Així doncs, com a resultat de la negociació política que s'ha portat a terme, s'ha establert un raonable compromís entre el que s'ha de fer i el que es pot

pagar, entre les necessitats d'infraestructures i les possibilitats de finançament.

Des de CDA + Segle XXI volem remarcar també que, en el procediment d'elaboració d'un pressupost, no pertoca als parlamentaris fixar la destinació concreta de les inversions. En canvi, sí que és funció dels consellers generals decidir quin ha de ser el model territorial de distribució de les inversions. I, com hem manifestat en d'altres ocasions, nosaltres considerem que cal afavorir l'equilibri interterritorial i actuar de forma homogènia en tot el territori, ja que totes les parròquies són iguals i no pot ser que les inversions generadores de creixement es concentrin en unes determinades parròquies.

D'altra banda, també voldríem reiterar que en el debat sobre l'aprovació d'un pressupost sempre cal tenir en consideració tot allò relatiu a l'estabilitat política: com a criteri general, és positiu que les legislatures arribin a la fi del seu termini. De fet, cal remarcar que les regles del joc fixades pel nostre ordenament institucional preveuen que les legislatures durin 4 anys, i així entenem que ha de ser, llevat dels casos en què hi hagi circumstàncies excepcionals que puguin provocar el final anticipat d'una legislatura.

A més, estem vivint un moment d'una certa inestabilitat econòmica i pensem que no fora gens positiu per al país afegir-hi ara una dosis d'inestabilitat política.

El pressupost de l'Estat és un instrument important per al bon funcionament del país i la seva aprovació no és un símptoma de normalitat institucional, sinó també econòmica. Un rebuig parlamentari del pressupost pot tenir conseqüències econòmiques força negatives. Cal ser responsables i conseqüents.

La nostra economia es troba interrelacionada amb la de la resta del món. I Andorra no viu aïllada. Som observats per diferents actors econòmics i socials internacionals i no ens podem permetre determinades frivolitats. Si no hi ha motius excepcionals, els pressupostos de l'Estat s'han de tirar endavant. I en aquest compromís, cadascú ha d'assumir la part de responsabilitat que li pertoca. Els consellers de CDA + Segle XXI així ho hem fet: negociant, discutint i buscant el consens i l'interès general.

Per tot això, hem decidit donar suport al Projecte de pressupost per al 2008. Un suport que, com s'ha explicat, s'ha d'entendre a partir d'una doble motivació. Per un costat, com a resultat d'una negociació política per a arribar a un compromís entre les necessitats de programació d'obra pública i les capacitats de finançament. I per altre costat, com a resultat de la convicció que l'aprovació del

pressupost és una condició necessària per a l'estabilitat política i econòmica del país.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies Sr. Tarrado per la seva intervenció.

Entraríem, doncs, a la intervenció del Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

Sr. Vicenç Alay teniu la paraula.

El Sr. Vicenç Alay:

Gràcies Sr. síndic.

El passat dia 27 de novembre vàrem celebrar el debat de totalitat del Projecte de Llei del pressupost per a l'exercici 2008, el qual incloïa el debat i la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel nostre grup parlamentari.

No toca avui repetir el que ja es va dir en aquell debat de totalitat. Allà hi ha un ampli exposat dels nostres arguments i a ells ens remetem.

En anteriors debats com el d'avui, el d'examen i aprovació del pressupost anual, el gruix de les intervencions girava al voltant de les reserves d'esmena presentades per l'oposició.

L'any passat, el nombre de reserves d'esmena presentades, -presentades per nosaltres-, i debatudes fou de 13. El nombre de reserves finalment aprovades fou de 0. No se'ns va aprovar ni una esmena. L'any anterior, el 2006, les reserves d'esmena presentades i defensades pel nostre grup fou de 22, a les que cal afegir 6 vots particulars. El resultat fou exactament el mateix, cap de les 28 votacions van prosperar.

Aquest any hem decidit no presentar cap reserva d'esmena. I no per evitar de tornar-les a perdre, com algú pot avançar. Les nostres obligacions com a elegits passen molt per damunt d'aquestes contingències, les quals, per altra banda, estem perfectament acostumats. El que sí que és cert, és que arribat a un cert punt, deixa de tenir sentit repetir i repetir debats, l'objectiu dels quals, -vista i contrastada l'absoluta impermeabilitat de la majoria liberal-, era, sobretot, de confrontar arguments i de deixar ben establert quin és el parer de cada grup de la Cambra en relació amb temes d'indiscutible i d'indiscutida importància.

És per aquesta raó, que aquests darrers anys hem portat a debat reserves d'esmena que tocaven temes i aspectes molt específics: temes de fort contingut social, com les esmenes referides a les pensions de solidaritat per a les persones amb discapacitat -per

citar-ne una entre tantes-; temes que tocaven les finances de l'Estat, com les esmenes a les transferències de capital des de FEDA i STA a les arques del Govern en concepte de "distribució de resultats"; temes que tocaven la delimitació de competències, com l'esmena de regularització d'ingressos que afecta la correcta imputació de determinades obres pagades irregularment pel Govern en substitució de certs comuns; temes, finalment, que tocaven el rigor en el compliment de la llei pel que fa a les males pràctiques en el pressupost de les transferències als comuns.

Aquestes són algunes de les esmenes que s'havien reservat i que no van merèixer el suport de la majoria, però que van permetre, -torno a dir-, situar cadascú d'una manera ben diàfana en referència a cadascuna d'aquestes qüestions. Aquesta era, primordialment, la seva funció. Retratar unes posicions que, a vegades, l'aridesa dels números i la grandiloqüència dels discursos sovint acabaven per disfressar.

Aquest cop hem pensat que no tocava. Que no valia la pena, que la feina que calia fer ja l'havíem fet els anys precedents.

Òbviament, tot i no portar-les en aquest debat, en aquesta Sala, aquestes esmenes s'han seguit presentant i defensant en el treball de la Comissió de Finances. Perquè hi creiem i perquè és la nostra obligació intentar forçar un canvi de posicions en els altres grups parlamentaris.

Perquè, parlant de canvis, tot i que la petita història no jugava precisament a favor nostre, em plau subratllar que alguna d'aquestes esmenes que havien merescut el no reiterat i reiteratiu de la majoria liberal, algunes d'aquesta esmenes han estat, aquesta vegada aprovades. Després de 6 anys consecutius de rebre un no, aquesta vegada l'exercici pressupostari del 2008 ha rebut el beneplàcit dels grups parlamentaris de la Cambra.

Dic que em plau subratllar que s'han aprovat, però no deixa de ser trist, -i afegeixo-, molt trist...-i m'atreveixo a dir que difícil d'entendre, havent escoltat i consultat últimament, una altra vegada, els arguments esgrimits per la majoria liberal els anys anteriors-, que una qüestió tant simple com assegurar la integritat del salari mínim per a les persones amb discapacitat, -els liberals consideraven suficient el 50% proposat tossuda i sistemàticament pel Govern en els seus pressupostos-, que aquesta qüestió hagi necessitat 6 anys d'esmenes negades i tornades a negar; 6 anys per assolir unes prestacions que ja estaven en el mateix esperit de la Llei de garantia de les persones amb discapacitat aprovada per aquesta Cambra, el 17 d'octubre del 2000, i que

el Govern i la majoria, -la majoria liberal-, ha vingut regatejant, i -m'atreveixo a dir-, pervertint, d'una manera realment incomprensible.

En aquest punt, cal recordar que, enguany, el nostre grup parlamentari va presentar, ja s'ha dit, un total de 63 esmenes, desglossades de la següent manera: 15 esmenes les vam presentar a la Llei del pressupost pròpiament; 21 esmenes foren presentades a l'apartat de gravàmens; 2 esmenes al pressupost d'ingressos; 9 esmenes als pressupostos de les parapúbliques, i 16 esmenes als diferents ministeris del Govern.

D'aquestes 63 esmenes, -ja ho ha comentat el ponent-, se'n van aprovar 11, 3 de les quals per unanimitat; és a dir, amb el suport, també, dels consellers del Grup Parlamentari Liberal. Una d'aquestes esmenes és la que he citat abans. Una altra és la que es refereix a l'augment de la quota del Govern en el finançament de les despeses sanitàries derivades dels programes d'atenció previstos en la Llei de garantia dels drets de les persones amb discapacitat. Aquesta esmena, evidentment, és fàcil d'entendre, tenia un historial exactament idèntic a l'anterior (6 anys de refusos la contemplen). La darrera de les esmenes aprovades per unanimitat és la d'incorporar el programa nacional d'atenció sanitària, -el Pla nacional d'atenció sanitària pròpiament-, al capítol de crèdits ampliables previstos en la Llei de pressupost. Aquest és un tema, però, que mereix una reflexió particular i que tractaré més endavant.

Pel que fa a altres esmenes aprovades, cal subratllar la reducció de despeses de representació, la dotació d'una partida superior per a beques i la reducció de la durada dels contractes de subministrament.

Deia, al principi, que avui no tocava repetir els arguments que justifiquen el nostre no a aquest pressupost. Em remeto, altre cop i recordo, a la sessió del 27 de novembre.

Ara bé, a més del que ja he avançat i el que es va dir en aquell moment, ens sembla oportú efectuar una sèrie de reflexions sobre alguns punts del treball en comissió i del debat pressupostari en general.

En primer lloc, voldria referir-me a una de les esmenes que no ens han estat acceptades, i m'hi vull referir expressament pel que té de retrat d'una determinada realitat: les polítiques socials del Govern liberal.

L'esmena en qüestió es refereix al projecte 0162, corresponent al Pla nacional d'atenció social, que acabo de citar per una altra raó.

Prenent com a referència els tres últims pressupostos, es pot afirmar que el pressupost destinat a aquest Pla ha estat, durant el 2006 i el 2007, absolutament

inexistent i que en el pressupost d'enguany per fi apareix pressupostat, el projecte citat, amb una dotació de 25.665 euros, confirmant, tot plegat, la poca voluntat del Govern liberal a l'hora d'assignar recursos a polítiques socials.

El nostre grup parlamentari, conscient d'aquestes mancances, ja va formular una esmena al pressupost 2007 per dotar aquest Pla amb 600.000 euros. Vam perdre l'esmena en Comissió i, presentada com a reserva d'esmena, la vam tornar a perdre en aquesta Sala, amb els vots favorables, recordem-ho, del Grup Parlamentari CDA + Segle XXI.

Els arguments de la majoria van ser que algunes coses ja s'estaven fent i la resta es posarien en el pressupost 2008, el pressupost actual. Això ho va dir el Sr. Jordana, -això ho va dir entre altres coses-, i així consta en el Diari d'aquella sessió. Val la pena rellegir-la, per veure com escenifica la majoria liberal les seves, ja, habituals fugides endavant...

Bé, tampoc mentia, tampoc deia mentides el Sr. Jordana quan deia això: sí, el pressupost d'aquest any assigna una partida, per primera vegada, -repeteix-, en aquest Pla. Ara bé, una dotació de 25.000 euros, una mica més de 25.000 euros, -quan nosaltres en reclamaven 600.000, recordo-, demostra més la voluntat de frenar aquest pla que no pas la voluntat de fer-lo avançar.

Davant d'això sols podem preguntar-nos: on són totes aquelles mesures anunciades fa deu mesos pel Govern liberal i pel seu grup parlamentari? Als llimbs, potser? O potser és una qüestió d'aquest desinflament sistemàtic del nou impuls amb el qual van aterrar en aquesta Cambra?

La realitat, però, és la que és, amb rebaixes sistemàtiques de les prestacions d'assistència social (que foren del 15% l'any 2007 i que són del 17 % aquest any), disminucions que contrasten amb el gran desplegament de mitjans i de publicitat a l'hora d'anunciar plans i polítiques que acaben morint o bé de desídia o bé d'inanició.

Podríem haver fet una reserva d'esmena, òbviament. Però no val la pena. Ja en sabíem el resultat: i no parlem del resultat de la votació, en sabíem el resultat global: paraules, paraules i més paraules, i cada cop més secada en polítiques socials, utilitzant una expressió, -penso que afortunada-, del company Francesc Casals en la defensa de la reserva d'esmena que va fer en aquesta Sala l'any 2007.

Serveixin aquests apunts per il·lustrar un cop més l'abisme, -tot el que vostès diguin-, que ens separa de vostès quan parlem de polítiques socials.

Segon apartat. El Projecte de Llei d'acompanyament d'actualització dels gravamens.

Tot i que no cal perdre massa temps en tornar a debatre la futilitat, -per no dir la inconstitucionalitat-, d'aquest nou model liberal de les lleis d'acompanyament, -això ho vam fer en el debat del desembre-, sí que volem recordar que el nostre grup, co-impulsor, val a dir, del projecte de preparar cada any un recull actualitzat de tots els gravàmens, va presentar les esmenes necessàries per incloure aquest recull en la pròpia llei del pressupost, d'acord amb el que cal considerar, i el que nosaltres considerem, com una bona pràctica legislativa en temes pressupostaris.

Aquesta és la raó de les 21 esmenes que he citat: recollir aquesta actualització en el marc que li correspon, la llei de pressupost, i deixar-se de mals invents que, a més de la seva impertinència, -i no és un insult, em refereixo a la falta de pertinència-, fan córrer riscos greus i innecessaris.

Parlo, per exemple, que una no aprovació d'aquesta Llei d'acompanyament pot deixar el marc tributari totalment desballestat, que és el que hagués passat aquest any si el Grup Parlamentari CDA + Segle XXI no hagués retirat a ultimíssima hora les seves esmenes a aquesta mateixa Llei en el marc d'aquest acord pressupostari que han escenificat darrerament i que acaba de citar el Sr. Tarrado.

Això ho saben els consellers del Grup Parlamentari Liberal i ho saben els consellers del Grup Parlamentari CDA + Segle XXI. Aquest és un mal invent, ho sabem tots. Nosaltres els hi hem donat l'oportunitat de corregir-lo i no ho han volgut fer.

Tercer apartat. Arxius o no arxius. Concessions o no concessions.

Tots vam tenir l'ocasió d'escoltar la intervenció del Sr. Tarrado, que avui ha repetit en les seves línies més generals, el dia del debat de totalitat. Una part important del seu discurs, l'altre dia i avui, es va centrar en posar en dubte l'obra pública reconduïda cap a la nova fórmula de les concessions i, especialment, el seu volum en termes econòmics. Encara avui ho ha tornat a recordar. Va avançar, allí mateix, la seva voluntat de presentar esmenes en aquest sentit.

El nostre grup parlamentari, amb prou punts de coincidència en aquests temes amb el Grup Parlamentari CDA + Segle XXI, va presentar igualment una sèrie d'esmenes al respecte. El debat en Comissió que apuntava a una aprovació de totes aquestes esmenes, amb els tres vots dels consellers del nostre grup parlamentari i del Grup Parlamentari CDA + Segle XXI, va donar un gir a última hora, -de tots conegut-, i va resultar en un nou escenari. No entraré aquí a valorar els perquè de la decisió del Grup Parlamentari CDA + Segle XXI, -no em

correspon a mi, ni ara ni aquí de fer-ho-, però sí que val la pena fixar-nos una mica en els resultats finalment obtinguts, i quan parlo de resultats, em refereixo a resultats pressupostaris, i no a d'altres que evidentment no serà aquí que els debatrem.

Els consellers de CDA + Segle XXI, igual que nosaltres, no estaven d'acord amb la construcció d'un arxiu emblemàtic, que per costos i filosofia té més d'excés "kitsch" i megalòman, -que no se m'enfadi el conseller, però em sembla evident que és així-, que no pas d'iniciativa de dinamització turística, econòmica i cultural, com se'ns vol vendre des del Govern.

Al Sr. Tarrado i a nosaltres ens preocupava i ens preocupa, i no podíem donar-hi suport, ni a la fórmula emprada -la de les concessions-, ni als 70 milions d'euros que havien d'acabar-se pagant amb aquesta fórmula. Volem uns arxius. Nosaltres el PS volem uns arxius, certament, però, no pas aquests arxius.

Quin ha estat el resultat del pacte, que ara recordava el Sr. Enric Tarrado? Doncs ara, en lloc d'un arxiu, tindrem un macro museu-arxiu, -digueu-li com vulgueu-, que, permeteu-me ser pessimista, molt em temo i molt ens temem, no serà ni un bon museu ni un bon arxiu... No sóc expert en còctels, però hi ha barreges que apunten bé però que acaben sent infames, els hi recordo... Ja en parlarem.

Però aquí no s'acaba tot. Fins aquí el Sr. Tarrado potser es podia donar per satisfet. Ara bé, amb la dèria dels edificis emblemàtics i amb la cosa de reconduir aquest parroquialisme preconstitucional que traspuja per sota de les seves preteses modernitats, ara toca un nou edifici emblemàtic a Andorra la Vella per compensar-los d'aquest "furt" del museu que han acabat perpeçant.

Sr. Tarrado, jo no sé com valora vostè el negoci, sensible com és, i em consta i ens consta a tots, a la contenció de la despesa: vam començar amb un arxiu que no volíem, -i que, conjuntament, podríem haver aturat, ho sap perfectament-, i amb un museu. Ara ens trobem amb un museu-arxiu discutible i per dissenyar (permeti'm que digui que ja sabem el que costa tot això, de moment ja portem 2 milions enterrats en un arxiu que no farem...), amb un museu-arxiu sense terrenys per ubicar-lo, i, a més a més, amb l'amenaça d'un nou edifici emblemàtic a Andorra la Vella. Vostè mateix, en alguns llocs parla d'en Robert i les cabres, per tocar aquests tipus de negocis.

Si no l'hagués escoltat abans, ara li demanaria si segueix votant el pressupost. Penso i penso que hi ha motius per no fer-ho. Ha dit que hi votaria favorablement. Doncs bé, Sr. Tarrado tindrem

pressupost, però Sr. Tarrado tindrem més edificis emblemàtics.

Quart apartat.

He dit que no entraria en valoracions globals que ja es van produir el dia del debat de totalitat. No hi entraré. No perquè no valguin la pena, m'hi remeto, són molt interessants i val la pena recórrer-hi. Però en aquest moment no hi entraré. Però no vull deixar de referir-me a un aspecte que el nostre ponent, el president del grup parlamentari el Sr. Jaume Bartumeu ja va subratllar, i és: l'enganyifa que és aquest pressupost, o aquests pressupostos, i parlo pròpiament quan parlo en plural, em refereixo al que el Sr. Jaume Bartumeu deia al pressupost que es presenta i al pressupost que es troba amagat al darrera.

Molt breument. És evident que aquest és un pressupost maquillat amb uns ingressos ordinaris sobrevalorats i uns ingressos extraordinaris, -els 60 milions del túnel dels Dos Valires-, que els permeten anar camuflant dèficits i deutes d'una manera ben barroera, val a dir. Ja ho vam explicar i no ho repetiré.

Però és que hi ha més coses en aquest camp: vostès, en una pràctica que no és cap novetat, solen confegir els seus pressupostos amb les ulleres màgiques del seu optimisme interessat. Així els surten, val a dir. Darrerament, han aparegut publicades, cancel·lacions, -per dir-ho d'alguna manera, em refereixo a projectes que s'han declarat deserts-, de projectes que vostès havien pressupostat en exercicis anteriors i que ara es veuen financerament incapacitats per tirar endavant i per fer-hi front.

Aquesta és la lletra menuda que sovint passa desapercibuda -perquè vostès volen que hi passi-, i que retrata l'estat real de les nostres finances: aquesta fallida que tant els molesta que els recordem, però que està en el fons de totes les seves decisions, d'aquestes cancel·lacions que deia, de concursos declarats deserts i d'aquest maquillatge barroer que els comentava ara. Aquest és un punt.

Un altre. Vostès, amb les mateixes ulleres de fer miracles, van pressupostar tota la càrrega salarial -i les despeses que aquesta comporta- sobre una hipòtesi d'augment de l'IPC del 2,5%. Això dona la despesa que dona, que és aproximadament uns 27 milions d'euros, en concepte de despeses de personal.

La realitat, però, parla d'uns altres números: aquest hipotètic augment de l'IPC, tot apunta que s'enfilàrà molt a la ratlla del 4%, un valor significativament superior al del 2,5%, pressupostat per vostès, i amb un impacte que serà, sens dubte, realment important.

Ja sé que podia resultar-los difícil d'endevinar aquest fort augment de l'IPC, aquesta estirada, en el darrer tram de l'any. No els hi discuteixo, els hi accepto, sobretot vistos els elements en els que s'assenta aquest creixement. Ara bé, serveixi tot això per recordar-los que és un element més a afegir a la llarga llista de desviacions que converteixen el seu pressupost en paper mullat.

L'augment no pressupostat d'aquests 1,3 punts més de l'IPC té repercussió directa sobre les despeses de personal (recordo aquests 87 milions d'euros que deia) i una repercussió indirecta sobre el consum de béns i serveis (45 milions d'euros més). O sigui, una partida de més de 130 milions d'euros que es veurà seriosament afectada a l'alça per aquest canvi de l'IPC. I això sobre un pressupost de 431 milions d'euros, recordem-ho i facin números...

En aquest mateix apartat, el dels pressupostos enganyosos, cal fer igualment referència a les darreres novetats en matèria de suplement de crèdit i de crèdits extraordinaris, una especialitat en la que, permeti'm dir-ho, indiscutiblement, excel·leixen.

En el primer Consell de Ministres de l'any ja s'han estrenat amb un suplement de crèdit d'1 milió d'euros per a temes de transport sanitari i amb un crèdit extraordinari de 20,4 milions d'euros més per al túnel d'Envalira. Escoltin, no és seriós que a dia 2 de gener, amb el pressupost a punt d'aprovar-se, ja comencem amb aquestes, diguem-ne que, derives pressupostàries. Quedi dit.

Abans d'acabar, voldria referir-me als endèmics retards que l'aprovació del pressupost venia suportant els darrers anys. Aquest any, a despit de la lletania liberal sobre la nostra voluntat sistemàtica de sabotatge, aquest any tindrem pressupost ben aviat. No tant com ho podria haver estat, però molt més aviat que els darrers anys.

Aprofito aquí per felicitar-nos de l'avenç i per demanar a la bancada liberal que revisi els seus discursos sobre el tema. Si en lloc de convocar-lo des d'una roda de premsa, -que ens obligava a nosaltres a reconvocar-ne una altra-, si en lloc de convocar rodes de premsa sobre els pals a les rodes que els hi posàvem els enredaires del PS, si en lloc de fer això vostès haguessin fet els seus deures, -he de recordar-los-hi que el mateix dia 18 de desembre encara es trobaven ben a la vora d'aquí, embastant el suport de CDA + Segle XXI-, si vostès haguessin fet els seus deures a temps, aquest pressupost s'hagués pogut aprovar ben abans del 20 de desembre. I això, ho reconeguim o no, és així, ho saben molt millor que nosaltres.

Quedi dit, tot plegat, i serveixi per explicar el nostre treball en Comissió, la nostra defensa de les esmenes

del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, i la nostra voluntat de treballar en positiu, malgrat el que digui la majoria i malgrat que, per aquestes i per totes les raons explicades el dia 27 de novembre en el debat de totalitat, el vot del nostre grup parlamentari només pot ser negatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Alay per la seva intervenció.

Per part del Grup Parlamentari Liberal, Sr. Jaume Serra teniu la paraula.

El Sr. Jaume Serra:

Gràcies Sr. síndic.

Volia començar la meva intervenció, com no pot ser d'una altra manera, agraint als membres de la Comissió la feina feta i el resultat final que s'ha pactat i negociat.

He de reconèixer, Sr. Alay, que m'ha *fomut*, perquè normalment es porten les intervencions preparades, i jo havia preparat unes línies que, evidentment, hauré de canviar sobre la marxa, perquè la meva intervenció començava i començarà igualment així.

Deia, la meva intervenció i aquesta sessió de debat serà inusualment curta, ja que no hi ha reserves d'esmena que permetin discutir amb llum i taquígraf els posicionaments polítics pels que s'han rebutjat algunes esmenes presentades i no acceptades. I per això dic que m'ha *fomut*, perquè hauré de contestar a aquesta mena de *totu revolutum* que m'ha fet, en què ho ha barrejat tot, i que en certa manera intentaré destriar i contestar, almenys, en part, perquè no sigui dit.

Perquè jo continuava en el meu discurs preparat, que em sentia una mica decebut, perquè els companys de la Comissió coneixen, -diguéssim-... coneixen i suporten algunes vegades estoicament, les meves, -diguéssim-, ganes i voluntat continuada de confrontar arguments, i francament em sabia greu no poder-ho fer en aquesta Cambra, punt per punt, que és quan crec que s'escau.

Bé, no parlaré del pressupost en la seva totalitat. Li prometo. No faré com vostè que m'ha dit que no en parlaria i ha fet un reguitzell de tots aquests punts. Li prometo que no en parlaré. Em limitaré a contestar només algunes de les coses que vostè ha dit, i altres coses que s'han dit en aquesta Cambra.

Bé deia, també, i pensava també, que era una novetat que no es fes cap reserva d'esmena, i que no permetria avui que es discutissin alguns punts de vista. Bé, veig que en certa manera ha canviat de

tàctica. Jo crec que no és una bona idea. I ara li explicaré.

Vostè, crec que ens ha agraït. M'ha semblat pensar que ens ha agraït el fet que hem sigut capaços de canviar alguns vots que havíem sostingut durant els darrers anys, i ens ha tractat d'impermeables. Doncs, bé, jo crec que som, com a mínim, semi-permeables en la mesura que hem sigut capaços d'acceptar algunes d'aquestes coses. Li aconsello que continuï fent reserves d'esmena, perquè si va fent reserves d'esmena, aquesta semi-permeabilitat no es desfarà i no es perdrà. I crec, honestament, que el que interessa és aconseguir que escoltin els teus arguments amb el convenciment i l'única manera de convèncer, -tret de situacions complexes que no s'escauen aquí-, que és a través de la paraula.

De fet, i per abundar en aquest tema, crec que tenim una certa capacitat i no som aliens als arguments, quan en algunes coses hem canviat d'opinió i hi hem votat a favor.

Vull també dir, perquè és obligatori comentar totes les coses que vostè ha dit, perquè vostè parla de canvis de posició que són tristos, malgrat això, jo penso que haurien de ser per alegrar-se, perquè en certes maneres els hi dona la raó en algunes coses. Parla de política social, parla de lleis d'acompanyament, de no aprovació, de desballestar el sistema, de pactes... Evidentment que n'hi ha d'haver de pactes. El pacte és l'essència de la democràcia. Fa una valoració global al pressupost, malgrat dir que no parlaria d'aquest tema, que ja se n'havia parlat el dia del debat a la seva totalitat, però vostè ho torna a repetir. Parla d'enganyifa, parla d'optimisme, parla de crèdits extraordinaris... no sé que té a veure. I finalment, la guinda, parla de retards.

I això és el millor de tot! Parla de retards, i ens diu i se n'alegra que aquests retards no s'hagin produït. Jo també m'he n'alegro. Vostè és conscient de la dèria que jo tenia, personal, fins i tot arribaria a dir, perquè aquests pressupostos s'aproveïssin en el temps i termini escaïent. La llei de pressupost deu ser l'única llei que cada any s'ha de fer, i segurament, -no se me n'acut cap més-, i deu ser l'única que cal que estigui feta amb uns determinats terminis.

Doncs, bé, només vull en aquest tema, expressar la meva satisfacció, jo crec que personal i compartida per tots els membres d'aquesta Cambra, que tinguem un pressupost en unes dates, diguéssim acceptables.

Si vol que li digui la veritat, jo crec que hauria d'haver estat l'any passat, no aquest any.

En aquest tema, -i diré aquí, perquè ja ho he repetit en altres llocs-, jo crec que hi ha un problema de base, que la gent s'omple la boca i tots ens omplim la

boca dient que fem servir el reglament, que el que estem fent està molt ben fet, que complim escrupolosament el que diu el reglament, que respectem terminis, que treballem molt.

Jo ja ho he dit, i penso que és un dels mals o, diguéssim, dels problemes més importants que té la tramitació del pressupost, que és el temps que es triga a presentar esmenes a la totalitat. A mi no em cap al cap que per una esmena a la totalitat s'hagi de trigar més de 30 o 40 dies a decidir-la. Jo puc comprendre perfectament que el pressupost, malgrat sigui l'única llei que cada any és igual, perquè bàsicament hi ha les mateixes coses, es pugui passar molt temps analitzant esmenes. Ho entenc, ho comprenc i ho comparteixo. Però no em cap al cap que per decidir una esmena a la totalitat, en aquesta llei o en qualsevol, hagin de passar més de 15 dies. I ho he de dir aquí perquè ho he dit en altres llocs i ho vull repetir aquí amb llum i taquígrafs.

En relació al pressupost... bé, m'he de remetre, com feia vostè, a les paraules de la Sra. Marsol el dia que el defensava a la seva totalitat. I no ho repetiré perquè ho he promès al començament.

Bé, per acabar, ja, només agrair, com no pot ser d'una altra manera, el vot favorable en aquesta Cambra. Lamentar, Sr. Alay que no ens el voti malgrat haguem acceptat algunes de les esmenes que vostè va presentar. I felicitar-me que si miro o comparo amb l'any passat, i fent servir el sistema d'avaluació escolar en el tràmit del pressupost, aquest progressa adequadament, però en alguns aspectes necessita millorar.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Serra per la seva intervenció.

Per part del Govern, Sr. ministre de la Presidència i Finances.

El Sr. Ferran Mirapeix:

Gràcies Sr. síndic.

Primer voldria agrair al Grup Parlamentari CDA + Segle XXI i al Grup Parlamentari Liberal el suport que donaran avui amb l'aprovació del pressupost de l'Estat, i per tant, la capacitat que tindrà el Govern de poder tirar endavant, ja des del mes de gener-febrer, el pressupost del 2008.

Quant a les manifestacions fetes pel Sr. Alay, en representació del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, no em vull estendre. Només puntualitzaré un parell de coses.

La primera, com vostè diu, és reiteratiu, perquè vostès sempre parlen que aquest Govern no fa polítiques socials, i aleshores sempre agafen el punt anecdòtic dels 25.000 euros. I òbviament, doncs, aquí a la pàgina 91 del llibre 1, hi ha la classificació funcional del pressupost, i dins d'aquesta classificació funcional del pressupost hi posa, "acció social, protecció i promoció", 11,3 milions d'euros. I el codi 4, "Producció de béns públics de caràcter social", 139,9 milions d'euros. És a dir, més del 33% del pressupost està dedicat: a producció de béns públics de caràcter social o a acció social, protecció i promoció.

Si això és un Govern no social; aleshores, bé, òbviament podem jugar, com vostè diu amb les paraules, vostès juguen amb els números sempre agafant dades anecdòtiques.

Quant a les lleis d'acompanyament, dir-li que quan jo vaig anar a la Comissió el mes de setembre, ja els hi vaig parlar que s'entrarien dos projectes de llei quan vaig presentar els grans números. Això ha estat el debat ara formal, ja va ser el de l'esmena a la totalitat, i torna a sortir aquest tema de les lleis d'acompanyament quan ja s'havia anunciat el mes de setembre, quan vaig presentar els esborranys del pressupost dins de la Comissió. Per tant, vostè torna a denominar això, que ja ho sap des de fa 4 mesos, com un mal invent. Bé, llàstima que no ens ho digués abans.

Per acabar, quant a l'enganyifa que vostè fa menció de camuflar deutes, de la cancel·lació de projectes i tot això... home, miri, si nosaltres declarem certs projectes deserts quan els traiem a licitació, és o bé perquè els que es presenten no compleixen els requisits o bé perquè no es presenten. I una prova d'això, i aquesta no és la voluntat del Govern amb aquesta enganyifa que vostè diu de camuflar deutes. És precisament el suplement de crèdit que ha aprovat aquest Govern, quant al túnel d'Envalira, que es va declarar desert el més de desembre perquè només es va presentar una empresa, -ja ho veurà vostè quan l'entrem aquí al Consell-, i per tant, com que volem tirar endavant el projecte, per això fem un suplement de crèdit.

Per tant, ni hi ha enganyifa, ni hi ha cancel·lació de projectes! Estigui tranquil! Ni hi ha cap mena de fallida tècnica o no tècnica, perquè ja sé que vostè diu que la paraula fallida a nosaltres ens molesta. Jo ara li utilitzaré una paraula que també a vostès sembla que els hi molesta, un govern que estigui en fallida, òbviament no tindria un *reiting* doble A. Bé, això ja ho sap vostè.

Per tant, dir-li per últim, que amb el tema dels suplementes de crèdit, escolti, ens queda molt encara,

ens queda molt per aprendre, per estar a l'alçada d'algun comú que vostès han liderat durant anys, en el qual un mes després d'aprovar el pressupost, el 25% del pressupost van ser suplementes de crèdit i crèdits extraordinaris. Un mes després d'haver-lo aprovat.

Per tant, escolti, encara ens queda molt per aprendre!

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. ministre.

Doncs, hi hauria alguna altra intervenció per part dels grups?

Sr. Enric Tarrado, president del Grup Parlamentari CDA + Segle XXI.

El Sr. Enric Tarrado:

Gràcies Sr. síndic.

Voldria puntualitzar un parell de punts, perquè pel Sr. Alay sembla que el nostre esforç per arribar a poder aprovar aquest pressupost s'hagi centrat només en el museu-arxiu a la Massana o no a la Massana, o on sigui...

Jo li recordo que no ha sigut això, que hi han hagut altres negociacions a part del museu. Trobo lamentable que s'hagi acabat aquesta negociació, i els medis de comunicació s'han emplenat la boca o han emplenat les seves pàgines parlant solament del museu i de l'arxiu, i si es fa a la Massana o si es fa a Andorra... Jo crec que s'han discutit altres coses més importants. Crec que el país no s'acabarà pel fet que es faci un museu o un arxiu a la Massana, a Sant Julià o a Andorra. Jo crec que s'han de mirar les coses amb un caire més de futur, i entenc que el país és un país, no és un país que es fa de 7 parròquies, sinó que les 7 parròquies fan un país. Crec que potser en aquesta Cambra tothom no ho té assumit d'aquesta manera.

Em sap greu, en aquest cas, que el Sr. Alay qüestionari que hi hagi diferents consellers, -que ja li tocaria-, i potser també que a la Parròquia d'Andorra la Vella hi arribés alguna inversió a nivell nacional. Suposo que s'ha sabut esperar, i algun dia també li arribarà, com ha arribat a altres parròquies.

I em sap greu, -i ja li dic-, li reitero que em sap greu que s'hagi basat, -no solament vostè avui, sinó també en molts medis de comunicació i en diferents partits polítics, siguin parroquials o nacionals-, en què el nostre acord polític al que hem arribat per aquesta legislatura i en aquest debat de pressupost, s'hagi

limitat, doncs, al típic arxiu de la Parròquia de la Massana.

En fi, jo crec que això no és una qüestió que nosaltres hem de decidir, jo crec que nosaltres hem decidit unes línies mestres, una visió més de futur que el que pot ser solament un arxiu, perquè l'arxiu no deixem de pensar-hi, i jo crec que és una part d'un complement que pot ser dins del país d'Andorra, que estigui a la Massana, a Sant Julià o Andorra la Vella, és una cosa que han de decidir aquests senyors que estan assentats aquí en aquesta taula.

El que sí que hem de decidir és que hem de tirar el país endavant, i hem de mirar que el país estigui el més equilibrat possible. I solament volia puntualitzar això.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies Sr. Tarrado.

Per part del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, Sr. Vicenç Alay teniu la paraula.

El Sr. Vicenç Alay:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, en referència al que ha comentat el Sr. Tarrado, ara, començant pel final, en el tema de l'arxiu... A veure, jo recordo haver llegit titulars del diari -ja sé que no és, evidentment, la referència obligada a utilitzar en aquesta Sala-, però, semblava que l'aprovació del pressupost depenia de l'arxiu. En tot cas, no és una cosa que nosaltres haguéssim posat sobre la taula, ha funcionat així i jo no vull entrar-hi en aquest debat. En tot cas, jo estava parlant dels efectes que havia tingut i fins i tot ara m'agafo al que vostè diu de la Parròquia d'Andorra la Vella. Miri, jo vaig néixer a Andorra la Vella i he sigut d'Andorra la Vella molts anys, després vaig ser d'Escaldes, i ara sóc de la Massana; o sigui, que sóc d'Andorra... sóc d'Andorra. I, estic completament d'acord amb vostè quan parla que hi ha d'haver-hi una política interterritorial, una política territorial equilibrada. En això estem totalment d'acord. En el que no estem gens d'acord és en aquesta revifalla d'un paral·lisme mal entès on tornem a caure en els vicis de discutir coses que no hauríem de discutir. Jo pensava que ja estava superat però ja veig que no.

Bé, en tot cas no li discuteixo la seva posició, no em sorprèn, i si una cosa li he de reconèixer és que vostè sempre ha sigut prou honest, prou honrat i prou transparent com per deixar les coses ben enteses. No me'n porto cap sorpresa amb les seves manifestacions

ni amb el seu vot, i ho dic positivament, ho dic sense cap mena d'ironia.

Pel que fa al Govern... bé, és que quan li retriem qualsevol cosa és anecdòtic. Sàpiga que la suma de moltes anècdotes acaben fent un retrat bastant fidel de les coses.

Jo puc entendre, o podem entendre, que vostès s'equivoquin... tothom s'equivoca, i jo espero poder-me equivocar a la seva cadira o a alguna cadira d'aquí, properament. Tothom es pot equivocar, però per a nosaltres resulta absolutament inadmissible que davant d'una equivocació com aquesta es plantegi... -una equivocació o un assumpte anecdòtic-, es presenti una esmena per part nostra i vostès no la vulguin acceptar... jo no sé si és per orgull, o és perquè no és tant anecdòtic com vostè diu... vostè sabrà.

Hi ha una virtut que si no la té un govern, mal govern és, que és el de la generositat. I vostès no en tenen ni una de generositat, perquè a darrera d'aquest discurs desqualificador de les nostres posicions hi ha un orgull i una supèrbia que jo penso que els desqualifica més a vostès que no pas a nosaltres, posant-los en evidència.

Bé, quan parla de... jo no vull fer un discurs de suplement de crèdit. Desgraciadament al cap de l'any el tenim tan repetit aquest discurs, -el Sr. Tarrado n'és conscient, i els hi he fet veure més d'una vegada- però, aquesta mania de parlar dels comuns, jo no sé si és que vostè té vocació de cònsol però miri... ja seguirem parlant, jo aquí no hi entraré, a més el company em comentava del valor d'uns suplements de crèdits i altres... i jo no vull entrar-hi.

Pel que fa a la Llei de pressupostos, la Llei d'acompanyament de pressupostos sàpiga que no s'ha acabat la pel·lícula perquè encara ens queda per discutir la de finançament per via de concessió. No és un exercici retòric ni literari el fet de qualificar aquestes lleis d'arriscades. Ho saben perfectament, i amb el Sr. Tarrado vam tenir l'ocasió de parlar-ne, que si no s'arriben a retirar les esmenes que havia presentat el Grup CDA + Segle XXI ens haguéssim quedat amb uns gravamens de l'any 1994; per això nosaltres havíem presentat les esmenes que havíem presentat, no per molestar o posar pals a les rodes... -aquesta vegada ho he dit bé-, sinó simplement per assegurar que les coses puguin tirar endavant.

Quan nosaltres fem esmenes som perfectament conscients que el que no farem serà donar-li la volta al pressupost. El pressupost és seu, és el pressupost del seu govern, de la seva majoria. Nosaltres, per la via d'esmenes podem reconduir errors que hagin pogut tenir, visions en les quals pensem que hi pot haver un punt d'entesa, però de cap manera anem a

convertir el seu pressupost en el nostre... Tan ingenus no som! Per això ens presentarem a les properes eleccions. Ja li avanço.

Pel que fa als comentaris del Sr. Jaume Serra, parlava de *tatum revolutum*, però la seva contesta... bé, és clar, per tenir un *tatum revolutum* es pot arribar al que ha arribat ell. Jo em veig incapaç de contestar-li gairebé res del que ha dit.

Li admito... li admito, i a més ho he dit, de que valoràvem positivament que vostès ens haguessin aprovat dues esmenes. Ara, si hem d'anar avançant a base de cada sis anys guanyar dos esmenes... escolti! jo no sé l'edat que té vostè, Sr. Serra, jo en tinc una mica més que vostè, però no tinc paciència suficient per veure dos esmenes més al llarg de la meua vida, -no parlo de la parlamentària, eh?-, parlo de la meua vida.

Bé, nosaltres seguirem treballant. Jo ja he dit que avui no anava a repetir el que s'havia dit perquè penso que és el coneixement de tothom. Ha sortit als mitjans i està perfectament recollit. Penso que la intervenció del Jaume Bartumeu va ser una intervenció diàfana i clara en el seu exposat i que es movia no en el seu derrotisme sinó en les propostes de futur. Jo em vull quedar amb això, i deixo aquí la meua intervenció si no hi ha alguna altra cosa que aparegui per contestar.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies Sr. Alay per la seva intervenció.

Pel Grup Parlamentari Liberal, Sr. Jaume Serra teniu la paraula.

El Sr. Jaume Serra:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, per acabar només reafirmar-me en la meua satisfacció que avui es voti el pressupost i que sigui positivament.

Considerem que en línies generals les aportacions que s'han fet en comissió milloren, i l'informe que avui votarem, satisfà plenament les nostres expectatives, i estem contents d'aquest pressupost.

En relació amb la meua edat, diem que sóc relativament jove i encara em queda corda, el que em sap greu és que vostè ja renunciï, Sr. Alay, -i ho ha dit-, a contestar-me... m'estranya molt; coneixent-lo, m'estranya molt. La història ho contemplarà i ens dirà el contrari.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Serra.

Alguna intervenció per part del Govern?

Hi hauria alguna altra intervenció per part dels grups? Doncs, si no hi ha cap més intervenció per part dels grups, procediríem a la votació del Projecte de llei.

Sr. secretari general si sou tan amable?

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Jaume Serra Serra : Sí

M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí

M. I. Sr. Carles Verdager Pujantell : Sí

M. I. Sra. Olga Adellach Coma : Sí

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : No

M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : No

M. I. Sr. Alain Bernat Gallego : Sí

M. I. Sr. Carles Blasi Vidal : No

M. I. Sr. Robert Call Masià : Sí

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : No

M. I. Sr. Ricard de Haro Jiménez : No

M. I. Sr. Josep Maria Farré Naudi : Sí

M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuré : Sí

M. I. Sr. Jordi Font Mariné : No

M. I. Sra. Lurdes Font Puigcernal : Sí

M. I. Sr. Joan Gabriel i Estany : Sí

M. I. Sra. Eva García Pastor : Sí

M. I. Sra. Bernadeta Gaspà Bringueret : Sí

M. I. Sra. Mariona González Reolit : No

M. I. Sr. Jordi Jordana Rossell : Sí

M. I. Sr. Esteve López Montanya : No

M. I. Sra. Conxita Marsol Riart : Sí

M. I. Sr. Daniel Mateu Melción : Sí

M. I. Sr. Víctor Naudi Zamora : No

M. I. Sr. David Pérez Peiró : No

M. I. Sr. Emili Prats Grau : Sí

M. I. Sra. Maria Pilar Riba Font : No

M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa : No

El Sr. síndic general:

Sr. Esteve López, secretari de torn, si sou tan amable de fer el recompte?

El Sr. Esteve López:

16 sí i 12 no.

El Sr. síndic general:

Bé, doncs, a la vista del resultat declaro aprovat el Projecte de Llei del pressupost per a l'exercici del 2008, així com el Projecte de pressupost del Consell General pel mateix exercici.

Només recordar que seran tramesos demà mateix als nostres copríneps. Prèvia firma i ratificació, es publicaran al *Bulletí Oficial* de l'Estat, i l'endemà seran efectius.

Moltes gràcies a tothom.

S'aixeca la sessió.

(Són les 16.55h)